

[Lenger]

udtalelser alene har forsøgt at bringe beredskabet op på et acceptabelt niveau. Men dertil kommer, at en afskedigelse af Munkner vil være endnu et vink til offentligt ansatte om, at de ikke har samme ytringsfrihed som andre mennesker. Sagen er derfor af principiel betydning.

Spørgeren er i øvrigt opmærksom på, at det ikke er første gang, at rigshospitalets direktør gør sig uheldigt bemærket i personalesager.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg kan oplyse, at rigshospitalets direktør og overlæge Munkner samt dennes advokat den 6. maj 1986 har haft et møde, hvorunder det er aftalt at holde et nyt møde den 20. maj 1986. Jeg agter ikke at foretage mig videre i sagen, før mødet den 20. maj 1986 har været afholdt.

Lenger (VS):

Det var da et klart svar. Nu kan man jo foretage sig forskellige ting, når der sker det, der har fundet sted på rigshospitalet, og man kunne også forestille sig, at en indenrigsminister ville undersøge, om de ting, som overlæge Munkner har sagt, faktisk er rigtige; det forekommer mig at være ganske relevant. Det, han har diskuteret offentligt, er, om rigshospitalets beredskab i tilfælde af atomulykker er tilstrækkeligt eller ej, og jeg tror da, det ville interessere befolkningen stærkt at få det spørgsmål undersøgt, og derfor vil jeg spørge ministeren, om det ikke indgår i de ting, som ministeren har tænkt sig at foretage sig, eventuelt at undersøge, om manden faktisk har ret eller ej, for det er jo ret alvorlige anklager, det drejer sig om.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg kan bekræfte, at alle de ting, som indgår i sagen, selvsagt vil blive undersøgt, og at det da har min absolutte interesse.

Lenger (VS):

Det er jeg glad for at høre, for det synes jeg selvfølgelig er nok så relevant, men derudover ligger der jo alene i, at en sag af denne karakter bliver rejst, også nogle mere principielle forhold, som jeg synes er meget bekymrende. Det er jo ikke første gang, vi oplever, at offentligt ansatte, som udtaler sig

offentligt, bliver truet med repressalier, afskedigelser eller andre utiltalende ting, og jeg har da bemærket, at rigshospitalet temmelig ofte er ude i den slags forbindelser. Vi havde en sag her i folketinget angående Finsenlaboratoriet for nylig, hvor det var vanskeligt at få ansatte til at udtale sig – de turde faktisk ikke, fordi de frygtede repressalier. Det, der er mit ærinde med dette spørgsmål, er at få ministeren til at oplyse, om han vil undersøge andre spørgsmål end det, der ligger i den isolerede afskedigelsessag, for hvad den angår, er der en fast procedure, som jeg kan læse mig til; det kunne ikke i sig selv betyde, at jeg skulle stille et spørgsmål.

Det andet var det, jeg var inde på før, nemlig spørgsmålet om undersøgelsen af, om overlæge Munkner har ret.

Da jeg har forstået, ministeren har svaret positivt på mit andet spørgsmål, vil jeg for det tredje spørge, om ministeren ikke synes, det måske var en idé at undersøge, hvorfor der altid i kølvandet på rigshospitalet opstår disse sager, hvor ansatte altså kommer ud for repressalier og trusler om afskedigelse, når de forsøger at blande sig i en offentlig diskussion. Det synes jeg sådan set er det alvorligste i hele sagen.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg kan ikke tage stilling til hr. Lengers påstand om, at der i særlig grad skulle være vanskeligheder af den art på rigshospitalet. Det forudsætter, at man kan vurdere problemernes antal også i forhold til størrelsen af den arbejdsplads, vi taler om her, og de vilkår, man har med at gøre.

Men for at forebygge misforståelser i forbindelse med det, som spørgsmålet drejer sig om, nemlig afskedigelsessagen mod overlægen, kan jeg sige, at det, som det også er kendt fra dagspressen, er en afskedigelsessag, som er begyndt, længe før det spørgsmål, som hr. Lenger her henviser til, er kommet op. Sagen er jo desværre ca. et år gammel.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1068

2) Til *socialministeren* af:

Lenger (VS):